

دعای سید حسین، پای سفره هفت سین ۱۴۰۳:

شادی هواداران استقلال، خوشحالی مردم ایران...

گفت و گو

حمیدرضا عرب
روزنامه نگار

وقتی کوچکتر بودم، بهترین عیدی که گرفتم کتانی فوتبال بود اما حالا که بزرگتر شده ام، بیشتر عید می‌دهم تا عیدی بگیرم

سال ۱۴۰۲ برای سید حسین حسینی به مانند دیگر استقلالی‌ها خوب شروع نشد؛ شکست در دو دربی که منجر به از دست رفتن دو جام برای استقلال شد، روزهای تلخ و عذاب‌آوری را برای شماره یک آبی‌ها به وجود آورد. حسینی عمیقاً امیدوار بود که به مانند فصل بیست و یکم که از نظر فنی بهترین بازیکن لیگ لقب گرفت و با کلین شیت‌های پی در پی استقلال را به سمت قهرمانی در لیگ برتر پرتاب کرد، در لیگ بیست و دوم هم آن نمایش خیره‌کننده را تکرار کند، اما سرنوشت طور دیگری رقم خورد و استقلال این بار با مربیگری ریکاردو ساپینتونه در جام حذفی توفیقی داشت و نه در لیگ برتر.

از همه اسفبارتر فضای بسیار ترسناکی بود که بعد از به صدا درآمدن سوت پایان بازی‌های استقلال به وجود آمد. همان شب سیاه که استقلالی‌ها امیدوار بودند با قهرمانی در جام حذفی قدری از ناکامی خود در لیگ برتر را کاهش دهند اما شکست در فینال جام حذفی مقابل رقیب سنتی موجب شد بار دیگر فرصت دستیابی به جام از دست برود و پس از این بازی حسینی سیبل شود و تیرانقادات یکی بعد از دیگری به سمت او شلیک شود.

حسینی اما با وجود تمام طعنه‌هایی که از خودی و غیرخودی شنید و پیش از فصل بسیار زجرآوری را تجربه کرد، اما زیر بار سنگین انتقادات تاب آورد و

دوباره با استقلال وارد فصل جدید شد. خودش درباره این بازگشت جمله کوتاهی دارد که همیشه زیر لب زمزمه می‌کند: «همیشه امیدم به خدا بوده و از او کمک خواستم. این بار هم اودستم را گرفت و باعث شد امیدم را برای بازگشت از دست ندهم.» فصل بیست و سوم برای حسینی تبدیل به فصل بازگشت شد تا آن اردیبهشت و خرداد ناخوشایند را به دست فراموشی بسپارد و در نیمه دوم سال به سبب بازی‌های تحسین برانگیز دوباره تبدیل شود به همان شمار یک دلخواه آبی‌ها. شاید آنها که منتظر بودند علی بیرو در فصل جدید شماره یک قفس توری استقلال باشد، با دیدن نمایش حسینی در فصل جدید و اشتباهات مکرری که بیرو در دروازه پرسپولیس و تیم ملی مرتکب شد، به این باور رسیده باشند که در قبال شماره یک آبی دچار چه اشتباهات محاسباتی بزرگی شده‌اند و به سبب نقدهای غیرمنصفانه و گاه غیرمنطقی سید حسین حسینی را چگونه تا مرز جدایی از استقلال پیش برده بودند.

حسینی خود نیز این روزها به آرامش بیشتری دست یافته است و در تلاش است با همین فرمان لیگ را به پایان برساند و همچون فصل بیست و یکم به یکی از ارکان موفقیت تیمش تبدیل شود. او با وجود ثبت کلین شیت‌های بسیار اما هرگاه با این سؤال مواجه می‌شود که خود را در موفقیت دفاعی فصل جاری چه اندازه سهیم می‌داند، این پاسخ را می‌دهد: «باز هم تکرار می‌کنم که همه تیم در کلین شیت‌ها سهیم دارند. عامل کلین شیت‌های استقلال فقط من نیستم. باید از همه بچه‌ها تشکر کرد که خط دفاع محکمی را ساخته‌اند. دست همگی درد نکند. این یک کار جمعی است. ما یک تیم هستیم...»

آیا این ویژگی-ساختار دفاعی کم‌نقص- استقلال را در سال جدید به سمت قهرمانی سوق خواهد داد؟ آیا سید حسین حسینی می‌تواند روند رو به رشد نیمه دوم سال ۱۴۰۲ را حفظ کند و دوباره همان شماره یک رؤیایی باشد؟ پاسخ سید حسین به این سؤال هوشمندانه است: «فقط می‌توانم این آرزو را در روزهای پایانی سال ۱۴۰۲ داشته باشم که بعد از پایان فصل بیست و سوم لیگ برتر که در ماه‌های ابتدای سال جدید است، بتوانیم هواداران مان را خوشحال و شاد کنیم. این مهم‌ترین آرزوی من برای سال جدید است تا آن خاطرات تلخی که ابتدای سال ۱۴۰۲ رقم خورد از ذهن هواداران پاک شود و یک شروع سال رؤیایی را رقم بزنیم.» اینکه حسینی مدام به هواداران تیمش اشاره دارد، برخاسته از حس همیشگی او به کسانی است که به گفته او در تمام این سال‌ها کمکش کرده‌اند. گرچه گاهی ناملامت‌هایی هم بوده و جریان‌هایی سید آبی را مورد آماج حملات بی‌رحمانه و نقدهای تند قرار دادند اما شماره یک استقلال بی‌توجه به آنچه در ماه‌های آغازین سال ۱۴۰۲ بر او گذشت، آرزو می‌کند همه مردم ایران فارغ از رنگ‌ها و دلبستگی‌ها در سال جدید روزهایی خوش و سراسر امیدواری را تجربه کنند.

سید حسین حال خودش را در آستانه تحویل سال و فرا رسیدن بهاری تازه را این‌گونه برابریان به تصویر می‌کشد: «حال و هوای عید همیشه شیرین و جذاب است. همه انرژی‌های خوبی دارند بخصوص قبل از رسیدن عید نوروز که من این روزها را بیشتر دوست دارم. امیدوارم که مردم ایران در سال جدید بهترین‌ها نصیب شان شود. شاد باشند و این سختی‌ها و دشواری‌ها تمام شود. به امید روزهای بهتر برای مردم ایران...»